

KAPITOLA ŠESTÁ

Divizna velkokvětá květ

V noci mrholilo a venku je stále všude mokro. Co se týká sběru, bude to dnes další ztracený den. Přitom by šel najít i nějaký bez, na některých místech jsou ještě zbytky a jeho sesychací poměr není marný. Musím si teď dobře promyslet, do čeho vleju energii a čas. Toho mám, kolik si jen budu přát, ale zase mě brzdí děravá ruka. Potom je tu počasí, dlouhodobě nevypadá dobře. Nemusím ani zapínat rádio, všechno vím s předstihem od Marcely. Po včerejším výkupním rozčarování bych se měla rozhodnout, co už nemá smysl dělat. Samozřejmě vlašovičnick. Bere mi čas i prostor na půdě a ponižuje mě. Spálím ho a dobře mu tak. Začíná léto a všem těmhle plevelům bude konec. Nesmím si všímat jitrocele. Přísahám. Ze zdravotních důvodů vypustím veškerou přesličku. Dokud je mokro, objednu všechna naleziště hluchavky a zkusím její druhou fázi zdvojnásobit. Možná se letos dostanu i do hor, když mám tolik času. Tam by se pozdní hluchavce mohlo dařit. Pokud ji neposekali. Zbytek času věnuju lípě. Udělám všechny stromy v okolí. Po ránu nebudu líná a zajedu k prasečáku na diviznu. Každý den. Hluchavka, lípa a divizna se vyplatí. Pro ty hodlám v těchto dnech udělat maximum.

Měsíček má stále svěšené hlavy, takže ani nemá smysl rozhlížet se po obloze, jak bude. Nebude nic. Pod diviznami jsou v trávě spadané včerejší květy, ty dnešní jsou krásné, ale mokré. Není jich hodně, ale jsou veliké a čerstvé. Když je člověk celý

rok neviděl, dělají mu i nepatrní jedinci radost. Prohlížím si diviznu zblízka a žasnu, jak dokonale je stvořená. Už ta samotná žlutá kůže křehkého květu je zázrak. Z čeho je vlastně udělaná? Není to list, stonek, kořen. Z čeho jsou utkané květy? Co to je za dokonalý materiál? Proč jsem jenom nestudovala rostliny? Nemusela bych se rok od roku divit běžným věcem a znala bych všechny odpovědi. Možná je však dobré nevědět. Neochuzovat se a nezabíjet krásu.

Dopoledne je vepředu na dvoře klid. Marcela není doma a vůbec hodně lidí z ulice je v práci. Nasadím si rukavice a začnu plít záhonky. Pravou ruku se snažím nepoužívat, ale moc to nejde. Když přitlačím na dlaň, bolestí se mi ženou slzy do očí a musím zatnout zuby. Z toho mě pak píchá v hlavě. Nepřipouštím si však, že nejsem schopná pracovat rukama, a pokračuju dál. Pěkně jsem si to zavařila. Možná mám hluboko v dlani něco zaraženého, a proto se to nelepí. Třeba kus zlomených nůžek, ušklíbnu se a musím se na chvíli posadit. Točí se mi hlava a zvedá žaludek. Tentokrát hladý. Měla bych dojít do pekárny pro něco k jídlu. Udělám si nákupní seznam. Uklidím v kuchyni a projdu špajz. Možná i odmrazím lednici a vyžehlím prádlo. Budu si vesele hospodařit jako o prázdninách. Můžu teď přece cokoliv, nikdo mě nehoní. Můžu cokoliv, a přesto sama sebe jakoby z výšky pozoruju, jak se belhám domů. Zamykám dveře a přesouvám se do ložnice. Jako omámená se pokládám na postel. Nohavice mám dole mokré od trávy, ale ani se nesvleču a hned zavírám oči. Jsem tak unavená, že bych teď uvítala snad i smrt.

Probudí mě bušení na okno. Leknu se a rychle se posadím na posteli. Nevím, kde jsem a co se děje. Okamžitě mám špatné svědomí, jako když jsem něco zanedbala. Venku se Marcela

tiskne na sklo mého okna a snaží se dohlédnout do pokoje. Nemá smysl dělat, že nejsem doma, musela mě už vidět. Vstanu a jdu k oknu. Nepoznávám své tělo, každý jeho pohyb je mdlý a jakoby opožděný. Odhrnu záclonu a kývnu na pozdrav. Marcela nepřestane bušit, dokud okno neotevřu.

„Co je to s tebou? Jdeš teda s námi?“ ptá se divoce. Je jako dravá voda, která se přihnala z vysokých hor. Když si zvyknu na prudké polední slunce, které rozpálilo parapet a osušilo zahradu, všimnu si, že je má sestřenice v černém. Trvá mi pár vteřin, než mi dojde, co se děje a co po mně chce.

„Jedeme autem a máme ještě jedno místo, tak jsme mysleli... Ale to bys musela hned teď“, přešlapuje nervózně a povytáhne si sváteční silonky od kolen nahoru. Zavrtím hlavou a zavřu oči.

„Takže nejedeš? Dobře. Uvidíme se tam.“ Pak se zarazí a pořádně si mě prohlédne. „Jsou to pořád naši příbuzní, je slušnost tam jít.“ Neříkám nic, ale to ani nemusím. Marcela se na mě soucitně podívá a zavrtí hlavou. Ještě dodá, že momentálně ode mě čeká tři své jídlonosiče, tak kdybych je umyla a vrátila, udělám dobrý skutek. A jestli na pohřeb nepůjdu, všechno mi pak poví. Než zmizí, nakloní se blíž, jako by nás snad mohl někdo slyšet, a spiklenecky špitne: „Nedivím se ti, taky bych to udělala.“ Pak už zavírám okno a jsem zase sama. Co že by taky udělala?

V pokoji je chladno a já jsem promrzlá. Vůbec jsem nebyla přikrytá. Procházím domem do koupelny a dlouhou dobu čekám, než začne téct teplá voda. Skrz obvaz zase protekla krev a hnis, tak to zkusím vyčistit. Ze zápěstí sundám i náplast proti bolesti. Ponořím obě ruce do umyvadla a pozoruju, jak jsou pod vodou velké a cizí. Levá je špinavá od země a pravá je modrá. Vede to až k lokti. Mrtvé maso. Opatrně otočím ruku a pro-

hlédnu si dlaň. *Stálo to za to*, řeknu nahlas a podívám se do zrcadla. Modré oči, modré rty. Modrá tvář a divný, cizí úsměv. Za dveřmi stojí dva plné jídlonosiče. Vezmu je dovnitř a zkoumám, na co z toho bych měla chuť. Nejlepší by bylo rychle to sníst a někam odejít. Když se najím a pak chodím a něčím se zabývám, začne tělo trávit a ani si toho nevšímnu.

S jídlem začnu někdy jindy, teď na to nemám. Všechno se spraví, ale až později, teď mám právo na smutek a nechť žít. Je hloupé se přemáhat, když to nejde. Ale je také důležité vědět, že se to opět obrátí. Začne léto a vyléčí se tělo i duše. Prázdniny jsou zázračný čas a funguje to nejen na děti. A já mám před sebou dlouhou dovolenou. Budu se na ni těšit. Budu dělat věci, které mají smysl. Spolknu pět tablet, zapiju to solidním množstvím vody a jdu ven. Kopnu do bot, nazuju si je a už jsem venku.

Do košíku otrhám suché divizny a květy pak pečlivě vyskládám do dřevěné bedýnky. Není jich tolik, takže mají dost prostoru na usušení. Každý kvítek je osamocený, tenhle luxus je známkou buď začínající, nebo končící sezóny. Vystavím je za dům na přímé slunce a zakryju sklem. Musím se pousmát, když si ty prastaré skleněné tabulky prohlížím. Kolikrát už mi pořežaly nohu z boku na lýtku, když jsem kolem probíhala a nedávala pozor. Jako holka jsem měla pořád krvavé šrámy po stranách lýtek. Ve škole si mysleli, že to mám od holínek, ale byly to jizvy od skla. Jednou se do sušení divizen motal i Vašek a chtěl mi bedny sám zakrývat. Vtírává a úplně zbytečná pomoc. Nechala jsem ho při tom, není přece malé dítě. Ať si poradí, když chce být za každou cenu užitečný. Vzal to největší a nejtěžší sklo do jedné ruky, a než ho přenesl nad bednu, prasklo a probodlo mu šlachy mezi palcem a ukazovákem. Byl to divný zvuk a vůbec

podivná, napjatá chvíle. Vaškova jediná ruka tekla do mojí divizny a já přemýšlela nad tím, co zachránit dřív. Věděla jsem, že tohle rozhodnutí nad námi visí už delší dobu. Podle toho, jak se teď zachovám, se bude odvíjet naše budoucnost. Ani jsem se ho nedotkla a zavolala pohotovost. Bylo to zřejmé, prohráli jsme oba. Poničenou váрку divizny jsem vyhodila na kompost a zbytek co nejrychleji odevzdala. Ve výkupně mi ji to léto neustále hodnotili jako druhou jakost, prý to bylo zčernalé. Nechápala jsem, jak je to možné. Trhala jsem to suché a sušila na přímém slunci. Problémy s deštěm ten rok nebyly a všechno hezky odsejvalo. Tušila jsem, že vztahy u nás v rodině se zhoršují, ale že by mi mohl někdo záměrně škodit... Vašek to nebyl, ten měl divizny rád. Sice se spřátelil s Jáchymem a chodili mi schválně chcát na hluchavku u garáží, ale s diviznou by nic neudělal. Dělal mu dokonce radost, že za kilo květu je tři sta korun a přitom to celé roste hned pod okny. Jednou si ten čarokrásný kvítek dokonce zblízka namaloval a dal to pak zasklít. Ani nevím, kde ten obraz skončil. S Vaškem k nám chodil už jen jeho táta. Jinak se kolem divizen nikdo jiný nemotal. To léto byly všechny várky nějakým způsobem poničené. Nakonec prý podle tchána přišel tak silný déšť a vítr, že do rána na zahradě většinu divizen vyvrátil a s ranními sběry byl konec. Mrzelo mě to, protože to byly krásné zdravé rostliny a veliká škoda. A mrzelo mě ještě víc, když mi Marcela důležitě vykládala, že o silném dešti by přece musela něco vědět a u sebe na dvoře žádné škody nezaznamenala. Ukazovala na kýbl, do kterého chytala dešťovou vodu a podle rysky odečítala množství spadlých srážek, a vrtěla hlavou. *Maximálně mrholilo*, uvažovala zamyšleně. Nic by za to nedala, ten kýbl byl úplně suchý.

* * *

Ostřihám i měsíčkový květ a odnesu ho na půdu. Jeho poslední, pražská várka je dobře zvadlá, ale k suchosti má ještě daleko. A vzhledem k předpovídanému dešti do úterý rozhodně neuschne. Ale aspoň ten vlaštovičník zmizel a uvolnil nějaké místo. Trochu to vzadu ještě zametu a jdu se dolů umýt. Pak se převléknu, vezmu malou kárku, připojím ji za kolo a jedu do města na nákup. Jako jedna z posledních jezdím nakupovat na kole. Jako jediná s károu. Uvezu v ní všechno, je to přece lepší než auto. Samozřejmě s ní jedu přímo do obchodu a vyřídím to bez vozíku. Mírím do oddělení olejů, blíží se doba nakládání bylin. Lihovinami mě zásobuje Petrák, medem Mikešová, ale lisované oleje u nás nikdo nedělá. Nandám si povolené množství lahví do kárky a jedu. U pokladny to seřadím na pás a po zaplacení zase zpátky dolů. Žádné zbytečné tašky a igelity. Není tu moc lidí a to je divné, protože je pátek. I cesta zpátky je poklidná, ulice jsou vylidněné a tiché. Jako by měl pohřeb sám papež, ušklíbnu se. Okamžitě mi vlítne moucha do oka, hezky hluboko pod víčko, skoro až do hlavy. Je stále živá, plácá miniaturními křídélky, polyká mé slzy a volá *nerouhej se!* Ošiju se a radši na to nemyslím. Hlavně nesmím spadnout z kola. Jedu pomalu a opatrně, pravou rukou se řídítka jen jemně přidržuju, abych v ní nerozdmýchávala skryté ohně. Slunce se opírá do asfaltu, ale já jsem si na hlavu uvázala šátek, takže mi to nevadí a je to nakonec docela hezké odpoledne.

Beru to zadem, abych si prohlédla soutok u náhonu a zkontrolovala pozdní hluchavky. Kolem Kamenného mlýna jsou místa, kam celý den nezasvítí slunce, a proto tam roste všechno později. Byť jen o týden, ale i to stačí. A člověk se sekačkou tam nezavítá, jak je rok dlouhý. Zadní zdi mlýna jsou neustále promočené a plesnivé a sálá z nich chlad. I v největších parnech se

tu dají strávit snesitelné okamžiky, až na to, že se sem stahují všechny kočky z okolí. Napočítám jich vždycky nejméně deset. Když jsme byli malí, bydlel tu bláznivý Mácha, o kterém se říkalo, že stahuje kočky z kůže a pak si je opéká. Možná to nebyla pravda, ale když Mácha zemřel, kočky se ve mlýně přemnožily a musela zasahovat veterinářská pohotovost.

Ted' je to tu opuštěné a zanedbané, tudíž pro rostlinstvo ráj na zemi. Tráva kolem dokola dosahuje ke kolenům, ale místa s hluchavkou jdou snadno poznat a trhat to půjde taky dobře. Vypravit se sem s taškou rozhodně cenu má. Co cenu nemá, a tluču si to do hlavy po každém rozčarování, je jitrocel. Je tu na kraji cesty úplně všude. Dlouhý, šťavnatý a vyzývavý, nalitý energií od dubna do listopadu. Jeho list se trhá jednoduše a zvládnou to hravě levou rukou. Pravou si šetrím, ale levá se vymyká kontrole a dělá nečekané události. V káře mám najednou tolik místa, nákup jde přece posunout a na jedné straně i zmáčknout. A už tam do pravidelných trsů vyrovnávám jitrocelový list, některé jeho kousky jsou dlouhé snad čtyřicet centimetrů, tohle se nesmí jen tak přehlížet, je to nevidaná krása, která je o to nádhernější, když ji vidím pěkně vyskládanou v káře.

Domů to mám nedaleko, za pár minut jsem schopná být na dvoře. V podstatě si tady ted' příšerně plevelím půdu, ale nezbyvá mi nic jiného, než pokračovat a ještě si libovat. S lupením to je těžké, neumím se ovládat. Pampelišku jsem taky složitě *neplánovala*, a pak stačilo jednou vidět tu vzrostlou oblast vzadu na Sokolské, a už to jelo. Ted' se to opakuje s jitrocelem, ale co mám teda dělat? Že to nevidím? Hluchavky je tu dost, to je v pořádku, zítra sem pro ni dojedu, ale jitrocel beru hned ted'. Jestli mě dnes v naší ulici někdo potká, vůbec ho nenapadne, že jedu z nákupu, protože povezu přeplněný trakař zeleně. Zane-

chám za sebou plno stop, ale s tím nic nenadělám. Až cestáři zalepí ty díry v asfaltu, nebudu do nich vjíždět ani je zprudka objíždět, a tedy ani nic ztrácet. Sakra, pravou ruku teď zapojuju na sto procent a bolest propaluje, jako když plivne čert. Zase to prosakuje skrz, ale stejně musím nejdřív na půdu, a až pak se trochu opláchnout a spolknout léky. Ten poslední mi dá zabrat a dlouho mě tlačí na hrudi. Na obloze přibývají menší mraky různých tvarů, ale stále je jasno a sucho a moje plány na dnešní večer rozhodně nezmaří.

Celkem mám čtyři veliké pytle plné věcí na spálení. Dám si je do káry a do sadu je odvezu na ní. Kolem třešně je to nejvíc zanedbané a je tam i zarostlá hromada ztrouchnivělých prken. Za ní pytle schovám a jedu zpátky na dvůr pro další várku. Tentokrát vezu suché dříví a papíry na podpal. Nepotřebuju hromadit staré dopisy a úřední dokumenty a taky už nechci mít některé fotky. Právě ty dokážou ohýnek zabarvit jiným světlem, a to mě baví. V krabičce mám poslední čtyři sirky, snad to nebude problém. Ve škrtní a podpalování jsem šikovná a stačí mi sirka jen jedna. Letité záležitosti se rozhořívají jako nic. I když na ně člověk plivne a oheň v tu ránu změní barvu, s tímhle požárem už minulost nic nenadělá. Sedím u našeho prastarého ohniště a snažím se udržovat malý, nezávadný ohýnek, kterého si nikdo v ulici ani nemusí všimnout. Zeď kolem sadu je vysoká, tráva je vysoká, prozradit mě tedy může jen zlověstný dým, na který si dám ovšem pozor.

Ohniště vzniklo kdysi dávno přímo uprostřed našeho sadu poté, co do nejvyšší hrušně uhodil blesk. Když děda tehdy rozřezal a odvezl spálený kmen stromu, pokřižoval se a navezl kolem té díry obrovské kameny. My jsme tam jako holky chodily

s košíkem a sypaly tam kamínky malé. Obcházely jsme zahradu a pořád sbíraly další a další. Když kamínky došly, šly jsme na ně k řece. Celé prázdniny jsme se potápěly a vybíraly ze dna nejlepší kousky. Pak jsme je sušily na slunci a odnášely do sadu na ten podivný hrob dávno neplodného stromu. Náš táta dal největší kameny kolem dokola a rozdělal oheň. Vůbec to nehořelo, všechno kolem bylo podmáčené a dříví mokré. Hrozně se s dědou tu noc opili a oba pak zvraceli na zeď. Ráno vzal táta lopatu a zaházal to zemí. Štítivě jsme se tomu místu vyhýbali a další jaro tam vyrostl největší vlaštovičník, jaký jsem kdy viděla. Marcelka s Miluškou se mohly smíchy potrhát a nutily mě, ať si to tam jdu otrhat, že *nepřičetně* zbohatnu. Nepřičetně zbohatnout jsme se s holkama snažily pořád, ale dařilo se nám vydělat si tak na zmrzlinu nebo šumák. Ještě dneska vidím to místo u zdi, kam nešťastní předkové zvraceli bolest a strach, že o všechno tady kolem přijdou. A já tu dnes na jednom z kamenů sedím, odháním komáry a hřeju si ruce o světlo ohně, jehož barva prozatím neztrácí nic ze své přirozenosti. Teprve když rozevřu první pytel a přiložím plamínkům slepenou košili, cosi se změní. Nechávám oheň přivyknout a pak to zahojím trsem nedoschlého vlaštovičníku podivné jakosti. *Teče z toho šťáva*. Ale praská to hezky, škoda že to Jáchym neslyší. Tyhle kameny budou pořád naše, říkám si a vzpomínám na všechny ty nejisté chvíle po mé svatbě.

Marcela prosazovala stromy pokácet, alespoň částečně, aby s tím nebylo tolik práce. Naštěstí byla moc malý pán a neměla motorovou pilu. Milušce to bylo v zásadě jedno a každý podzim ráda pomáhala trhat úrodu a hrabat spadané listí. *Je tady nádherně, jako když jsem byla malá*, vzdychala zasněně a určitě si představovala, že tu sedí s někým úplně jiným než se svými

nudnými sestřenicemi. Miluška, ta naše spravedlivá a věčně nešťastně zamilovaná paní magistra. Třetí dědičkou jsem byla já a sad se mi líbil takový, jaký vždycky byl. Hojný po všech stránkách. Zarostlý, zdivočelý, přirozený. Když jsem se vdala, ujal se hlavní iniciativy tchán. Roky splétal nitky dohromady a hnal nás do slepých uliček, jen abychom sad společně prodaly. On nehodlal kousat do kyselých jablek, chtěl stavět vilu. Romantickou, přímo u potoka. Byl to tak bláznivý nápad! Snad ještě horší než Vaškova naivní představa o prázdninovém vydělávání peněz. Já prý budu celé léto odevzdávat byliny, zatímco on bude chytat ryby a prodávat je na trhu. Vydělané peníze dáme dohromady a koupíme si konečně pořádnou sekačku na trávu. Tohle může napadnout opravdu jen blbečka. Blbečka, který se oženil, aniž by osobu po svém boku vůbec kdy znal. *Upravíme ten sad a bude to tam hezké!* A že tam léta pěstuju heřmánek těžce přesazovaný ze vzdálených polí a nechci na tom nic upravovat, to bylo vedlejší. *Budu ti pomáhat*, tiskl se ke mně a svou jedinou rukou mě hladil po vlasech. Miloval mě. Přitom mi věčně šlapal na čerstvě rašící meduňku a místo hluchavky bílé trhal nachovou. *Jen jeď, a buď tam tak dlouho, jak budeš potřebovat*, chtěla jsem slyšet já, jenže tohle neřekl nikdy. Oboustranné výčitky svědomí a úterní rozčarování, to bylo naše manželské soužití. Plus tchán. Kapitola sama pro sebe, která se, doufám, dnes konečně uzavřela. Na vršku za městem, kam ještě nedosáhla spodní voda, ho v míru a pokoji hrobaři před chvílí zakopali. Amen.

Už je úplná tma a oheň dohasíná. Mezi stromy protéká chladný noční vzduch a i já se pomalu dostávám do jeho pastí. Přikládám poslední suché větvičky, které jsem poztrácela v trávě a na které ještě vidím, aby se se mnou plamen usmířil a napravil

svou nepřirozenou barvu. Tentokrát jsem mu naložila obtížné sousto. Nezradil mě však a se vším se popral. Spálila jsem nakonec i ty prázdné pytle. Sice si toho v ulici nakonec stejně všimli, ale všechno nepatřičné je pryč. Chystám se dojít s kropáčem pro vodu, když vtom něco zapraská přímo za zdí. Mžourám do tmy a dívám se na zadní vrátka. Myslím, že se otevřela a někdo sem jde. Vidím jen stín, ale nevím, komu patří. Přitom on mě má ve světle ohně jako na dlani.

„To jsem já, neboj. Co tu vyvádíš? Takhle pozdě,“ zašeptá Miluška a už se krčí vedle mě. Je zabalená v jakémsi obrovském svetru, ale stejně se třese zimou.

„Co jsi to páčila?“ uhodí na mě rovnou, ale nemyslí tím vůbec nic zlého. Kdysi jsme se tu spolu nasedly a já vím, že proti velkým ohňům ona nic nemá. Podle jejích očí ale poznám, že se něco děje. A s táborákem to nesouvisí. Miluška je zaražená a její hlas je unavený a smutný.

„Stejně už končím. Nebo mám přinést další větve?“ zeptám se a oběma je nám jasné, že její přikývnutí bude znamenat mnohem delší ponocování, než jaké jsme původně plánovaly.

„Chceš pomoci? Co ty prkna vzadu?“

„Prkna ne, ty jsou mokré. Ale v kolně je schovaná zásoba.“

Z malé kůlny u zdi nanosíme hromadu větví z jarních prořezávek a taky pár tlustých vyschlých polen pro lepší příležitost.

„Spálíme to dneska, na co čekat,“ usměju se, ale Miluška se na mě nejistě podívá a nepatrně pokrčí rameny. Možná se mi to jen zdá v tom strašidelném žlutočerném světle, ale jako by té osobě vedle mě dnes něco ublížilo. A vím moc dobře, které číslo popisné na konci naší ulice před chvílí s těžkým srdcem opouštěla.

„Nevím, jestli vůbec usnu, byla jsem na tom pohřbu,“ vzdych-

ne Miluška a pak se zeptá, kolik toho snesu slyšet. Všechno. Je noc, a co nepoberu, pustím po proudu tmy nebo nahoru mezi stromy, vždyť to není poprvé, co mě v těchhle místech podržely.

„Ty tu nemáš nic k pití?“

Zavrtím hlavou a ona se konečně usměje. Proč bych něco nosila, vždyť jsem tu byla sama. Tváře mi hoří od velkého ohně, který zřejmě bude pokračovat. Plameny se opět rozhořívají a kolem dokola je naráz více světla. Takže drahá, otevřená rakev a tlusté prsteny na všech prstech, někdy i po dvou. Vytržštěné, otevřené oči a smuteční sál nabitý k prasknutí. Nestáčím se divit, co všechno si tchán ve své závěti naporoučel. Vašek mu splnil každé přání, protože riskovat, že nedostane barák, si nemohl dovolit. Sám však nedorazil. Zbylí pozůstali se, ostatně jako každý pátek, rozdělili na dva tábory: jedni nepřítomné zavrhl, druzí je omlouvali. *Prý se k tobě vrátil*, sdělí mi Miluška, co se doslechla po cestě zpátky. Pak mi to všechno popisuje dál a já jen tiše přikyvuju. Nevím, co jí mám na to říct, ale ona naštěstí nečeká žádné komentáře. Taký poznám, že mě na některých místech šetří a neříká celou pravdu. Nemám jí to za zlé, proč by dál šířila trápení a zlost.

„Tak to je všechno a teď vybal tu ruku, viděla jsem to v lékárně.“ Vezme mě jemně za ruku a stahuje špinavý obvaz. Poslušně ruku držím a plně Milušce důvěřuju.

„Tohle není dobrý,“ zkoumá mou dlaň hodně zblízka a vrtí hlavou. Připomíná mi tím Diviše, ten má v podobných situacích stejná gesta i intonaci. Úplně žasnu, jak jsou si ti dva podobní. Proč jsem si toho předtím nevšimla? Teď už vím, koho mi tehdy ve výtahu připomínal. Ale říkat to nahlas se nehodí, protože je mi jasné, že vztahy v našem městě jsou komplikované

a zbytečné řeči mohou jen ublížit. Proč bych své mladší sestřence vykládala, jak se k sobě s doktorem hodí, když on se změnit nehodlá a k rozvodu nikdy nepřistoupí?

„S tímhle ty chodíš na jitrocel? To snad není pravda,“ zlobí se na mě. Dávám si prst k puse, aby tolik nekřičela, ale Miluška se dostává do ráže.

„Přijď zítra za mnou, tohle je na antibiotika. Ale bude to naposledy, slyšíš? Já už s tím nechci mít nic společného. Vždyť se to vůbec nelepší! Kolik vážíš? Každé oko ti těká jinam a teď ta ruka do toho!“

„To přeháníš...“

„Hele, domluvili jsme ti další termín v nemocnici v Hradci. Musíš tam jet, slyšíš! Takhle to dál nejde a já už to nevydržím!“

„Prosím tě, nekřič, jo?“

„Příští týden tam pojeděš, Marek tě odveze. Když budeš chtít, bude tam s tebou, má tam na oddělení spolužáka. A jestli si tě tam nechají, tak tam zůstaneš!“

„No to nezůstanu! Pojedu tam, ale nezůstanu!“ Díváme se na sebe, dokud jedna z nás neuhne pohledem. Ona pak pokračuje: „V ruce máš zánět a rozhodně si s tím neporadíš sama. Naopak.“ Pozoruji ji a musím se smát. Jak je vážná a znepokojená a jak je mu podobná. Neuvěřitelné. Rozčiluje se tady u ohně kvůli ruce, kterou viděla sotva minutu, přitom ta síla a zlost v ní kypí už několik týdnů. Obejmu ji kolem ramen a ona se nečekaně rozpláče. Nebráním jí a pak ji nechám mluvit dál. Však já to do světa nevytroubím. I když v našem městě tuhle svou starost neutají dlouho.

„Jsem tam do konce června a pak už zůstanu doma,“ utírá si oči a smrká. Všechno jí odkývám. Ona vždycky všechno udělá dobře. Ať se dostane do jakéhokoliv srabu, vyřeší to správně.

Ze všeho elegantně vybrusí. Já bych to udělala stejně, ale jako dáma bych u toho nevypadala. Hned jí to řeknu a říkám i další věci, které jí udělají radost. Když ne hned, tak později. Taky kolem nás padají citáty předků a všemožné patetické výroky, až se nakonec chechtáme jako staré čarodějnice. Zrovna teď nad námi proletěl první netopýr.

„Pojedeš tam, Ani, vid’? Slib mi to! Mám tě ráda.“

„Neměla bys sedět na studeném, nastydnou ti vaječníky,“ zamluvím dojemný moment vzpomínkou na učitelku ze základky a pak se rozloučíme. Domluvíme se na zítřek a Miluška se vytratí do tmy. Doprovodit nechce, zvládne to sama. Já zase sama hasím oheň a vyhlížím svítání. Pod korunami stromů se to ještě těžko pozná, ale na dvoře už vidím oblohu na některých místech prosvítat. Pálí mě oči a pobolívá v těžké hlavě, ale stejně si na to počkám. Nebude to dlouho trvat a začnou se otevírat květy divizen. Chci to vidět. Sednu si na zahradě přímo k nim a tentokrát to nepropásnu. Párkrát za život jsem tohle zkoušela, ale málokdy se to povedlo. Vždycky už bylo pozdě. Neustále se někam spěchalo, i takhle k ránu. Až dnes je ten pravý den. K tomuhle momentu se musí dospět. Duševně dozrát a dostárnout. Divizny se zkrátka otvírají jen před vyvolenou duší. Dělají to sice každý den, ale zpozorovat se nenechají. Je to záhadný proces, nepatrná chvílka. Dnes ráno by to mohlo vyjít. Jsem paní svého času a vydržím čekat. Nebudu spěchat a nepřijdu ani příliš pozdě. Jakmile si člověk rozezná čáry na ruce, je konec, hotovo, rozevřeno. Je třeba přijít o moment dřív. Přesně teď. Vidím to. Dřepím na bobku, tělo zdřevěnělé, hltám každý pohyb okvětních lístků a cítím, jak do mě vstupuje nesmrtelnost. Je zlatá a mírně hřeje. Květy divizny se přede mnou otevřely. Všechny výčitky svědomí mě opouštějí. Po dlouhé

dobře cítím vnitřní úlevu spojenou s radostí z toho, že také já si na světě zasloužím něco krásného. Jsem zvědavá, jak dlouho mi tahle dávka naděje vydrží. Zatím jsem jako nádoba naplněná po okraj. Takovou tíhu však nelze udržet dlouho. Musím odejít a někam si lehnout, i když vím, že s každým pohybem to začne šplouchat a přetékat a postupně o to opět přijdu. Svítá, musím se přesunout, brzy mě bude vidět. Pomalu se pohybuju domů. Nohy se mi třesou slabostí a jsem opilá přílišným bděním. O tvář se mi otírá ostřejší vzduch. Je vlhký a to je dobře.

Do postele si lehám jen na chvíli, když už je na dvoře světlo a otevírají se květy ostatních rostlin. Jsem plná dojmů, skutků a informací. Na chvíli zavřu oči a chci to vstřebat. Nevím, jestli dokážu usnout. Zanedlouho budu muset dojít do města, ale chvílku si můžu vydechnout a hlavně se zahřát. Ruce a hlava mi hoří, ale nohy jsou promodralé jako led. Budu se chovat jako každé ráno. Udělám si čaj a namažu chleba. Na stůl si připravím i jogurt. Všechno půjde. Nejsem na tom vůbec hrozně, jiní lidé mají daleko větší potíže a musejí s nimi žít. Nic není tak zlé, jak to vypadá. Záleží na přístupu ke starostem. Třeba se skutečně rozplynou, když nad nimi člověk mávne rukou. Život je krásný a výjimečný! Život je nádherný a neopakovatelný. Obzvláště zahrnuje-li i tramal. Po dvou až třech tabletách naráz se úsměv objeví na každé tváři a bolest povolí i v ruce, která byla zlobivá.